

[Svend Nielsen.]

Tilfælde af Forlis. Ogsaa det drejer sig for den enkelte om ikke ringe Beløb, og jeg tror, det vil være rigtigt i Loven at aabne Adgang til Erstatning.

Endelig har man ikke i Forslaget taget Stilling til, hvordan de af vore Søfolk, der har opholdt sig paa Hospital eller er kommet hjem som Invalider, skal behandles. Ogsaa dette Spørgsmaal vil jeg gaa ud fra, man kan behandle i Udvalget, saa at man kan finde frem til en Ordning, saaledes at disse Søfolk, der henholdsvis har maattet opholde sig en længere Periode paa Hospitalerne eller er vendt hjem uarbejdsdygtige, hvilket de maaske er blevet f. Eks. i 1943 eller muligvis paa et endnu tidligere Tidspunkt, maa kunne betragtes som Søfolk, der har været beskæftiget under hele Perioden, og faa Omregning i Henhold til Lovens Bestemmelser.

Mit Parti vil kunne medvirke til Lovens Gennemførelse, men jeg haaber, den højtærede Handelsminister vil forstaa Nødvendigheden af, at der tages rimeligt Hensyn til de Ønsker, der er fremsat fra praktisk talt alle Sider. Jeg haaber ogsaa, at alle Partier vil kunne medvirke til, at Forholdene vedrørende vore Søfolks Begravelse, baade hvor Begravelsen finder Sted her og vedrørende Begravelse af vore Søfolk ude i Verden, kan blive løst paa en Maade, der viser, at vi alle erkender, at det er en Pligt for Staten at afholde de Udgifter, der her er Tale om.

Kristian Nygaard: Som det fremgaar af Bemærkningerne til Lovforslaget, vi her behandler, er det fjerde Gang, Rigsdagen i det sidste Aar beskæftiger sig med Lovgivning af økonomisk Karakter til Fordel for det ikke ringe Antal søfarende, som under Krigen var afskaaret fra at arbejde direkte for dansk Skibsfart, og saa stillede den højtærede Handelsminister os endda i Udsigt, at det endnu kan blive nødvendigt at vedtage en femte Lov, som skal bringe de søfarendes Hjælpeløshedskasse ud over de store økonomiske Vanskeligheder, den gennem Kontingenttab har været udsat for i Krigsaarene.

Denne omfattende Lovgivning giver Udtryk for den store økonomiske Forstyrrelse, som de paagældende søfarende blev tvunget ud i, en Forstyrrelse, som hurtigt førte til, at Staten maatte yde Laan, navnlig til de Hjem, der saa pludselig saa sig uden Forbindelse med deres egentlige Forsørger. Denne Ordning fandt Tilslutning fra alle Sider, og det fremgaar da ogsaa af den højtærede Handelsministers Fremsættelsestale,

at der her kun var Tale om en foreløbig Hjælp, da man regnede med, at de Forsørgere, der paa den Maade kom i Gæld til Staten, vilde kunne tjene saa rigeligt i fremmed Tjeneste, at de efter Hjemkomsten kunde aftjene den Gæld, der havde hobet sig op i de Aar, de uden egen Skyld havde været uden Forbindelse med Hjemmet. Denne Forudsætning har altsaa ikke kunnet holde. Flertallet af de søfarende, der kommer ind under denne Lov, staar nu efter Hjemkomsten over for Gældsbyrder, som de vil have meget vanskeligt ved at klare, bl. a. fordi de har tjent for lidt i den paagældende Periode. Her er det saa, at Lovforslaget sætter ind, idet det bestemmes, at de søfarende, der her er Tale om, godskrives de Beløb, som de efter 9. April vilde have tjent, hvis de kunde have fortsat deres Arbejde i de danske Skibe, hvori de befandt sig, da Besættelsen kom, og indtil den Dag, da de vendte hjem, mod at de fraskriver sig Retten til Lønnen, de har tjent i det fremmede, og derefter betaler Laanet, der har været ydet deres Paarørende. Man kan ogsaa sige det paa den Maade, at Staten yder dem Forskellen mellem den Løn, de virkelig har tjent, og den, de vilde have tjent, hvis de kunde have fortsat deres Arbejde uforstyrret. Men hertil kommer jo saa forskellige andre Erstatninger, saaledes som det er nævnt her i Dag, f. Eks. Erstatninger for Lidelse og Tort.

I Betragtning af den modige og trofaste Indsats, vore Søfolk ydede i fremmed Tjeneste i de tunge Krigsaar, en Indsats, der ogsaa har vundet, man kan nok sige ualmindelig Anerkendelse i vide Kredse, vil Det radikale Venstre meget gerne være med til at yde de søfarende den Hjælp til en økonomisk Ordning, som her er foreslaet. Vi finder det for saa vidt ogsaa rimeligt af Hensyn til de mange højest forskellige Tilfælde, at man begrænser Statens Tilskud baade til Forsørgere og til Ikke-Forsørgere, men jeg haaber, at disse Begrænsninger er sat saa rummelige, at de allerfleste Tilfælde kan finde deres Afgørelse inden for Rammerne, og skulde der vise sig enkelte Tilfælde, hvor individuelle Omstændigheder taler for en særlig Afgørelse, haaber jeg ikke, at den højtærede Handelsminister vil holde sig tilbage fra at træffe en Afgørelse, som begge Parter fuldt ud kan være tjent med.

Naar man læser Forslaget, faar man let et Indtryk af, at det kan blive vanskeligt nok at administrere Loven, uden at nogen kommer til at lide Uret, og dette skulde naturligvis helst undgaaes. Her tænker jeg ogsaa paa den Del af de danske Fiskere,